

”
صنعت
خودروسازی
کشور از فناوری
روز جهان عقب
مانده و این
مسئله مردم
را آزار می‌دهد.
گفته می‌شود
راهکار این
مسئله واردات
گسترده
خودرو است تا
بدین طریق،
خودروسازان
و ادار به
رقابت شوند.
این است
که واردات
گسترده،
تنها اهرم
خودروسازان
برای کاهش
زیان انباشته
۷۰ هزار میلیارد
تومانی را از
میان می‌برد

به جریان بیندازیم و دکمه را بزنیم. در نظام بروکراسی ایران از زمان پهلوی تا به حال، ارکان مختلفی تشکیل شده تا این فرایند را تسهیل کند. اما مسیر ساخت محصولات پیچیده (بخصوص وقتی قرار است این محصول برای بار اول در کشور ساخته شود) حرکت در مسیر سنگلاخی و طولانی تری است. چه بسا مدیران پای کار توبیخ نیز شده‌اند! البته بوده‌اند و هستند مدیران فکور و شجاعی که حرکت در این مسیر سنگلاخی را به جان خریدند و امروز ما را از واردات برخی محصولات استراتژیک بی‌نیاز کرده و یا حتی تهدید وابستگی را به محلی برای افزایش درآمدهای ارزی و قدرت چانه‌زنی تبدیل کرده‌اند.

اما داستان به این سادگی نیز نیست. با وجود روشن بودن ده فرمان مسیر پیشرفت، هستند راهزنانی که در پس عبارات زیبایی چون «ایرانی مستحق استفاده از بهترین‌هاست» پنهان می‌شوند و مسیر آسان واردات را پیشنهاد می‌دهند. حرف فریبنده‌ای است؛ اما آیا نباید پولی در جیب ایرانی باشد تا بتواند از بهترین‌های دنیا استفاده کند؟! و یا قرار است این «دیگران» این بهترین کالاها را به رایگان در اختیار مردم ما قرار دهند؟! (و البته هنوز بسیاری از زاپسی‌ها از تلویزیون‌های نسل‌های قبل استفاده می‌کنند و همچون مردمان کشورهای نفتی، عطش خرید آخرین کالای روز را ندارند!)

خطای ذهنی برخی آن است که وضعیت امروز ما را با وضعیت صنعتی‌ترین کشورهای جهان مقایسه می‌کنند. در این مقایسه کالای نرسیده ایرانی قرار است با کالاهایی که صد سال در اروپا و آمریکا قدمت تولید دارند قیاس شوند. حال آنکه کشورهای صنعتی یا خود متقدم این پیشرفت‌ها بوده‌اند و یا آنکه روزی با کالاهایی پایین‌تر از سطح کالاهای رقیب، این رقابت را شروع کرده‌اند. در ادبیات مدیریت فناوری، نسل‌ها و نسخه‌هایی از یک محصول وجود دارد و انتظار آن است که هر نسل از یک محصول، در تراز بالاتری از نسل پیشین خود قرار بگیرد. در این شرایط، اگر به نام مصرف باکیفیت‌ترین کالاها، متقاضی برای اولین‌ها در کشور وجود نداشته باشد، هیچ‌گاه در مسیر رشد صنعت و فناوری قدم نخواهیم گذاشت. البته این مسأله به معنی عدم توجه به استاندارد کیفی کالاها نیست. طبیعی است

است و در صورت حرکت ما در این مسیر (که مزیت‌ها، نیازها و فرصت‌های زیادی برای آن داریم)، می‌توانیم آن را به اهرمی برای جهش فناوری و سوار شدن بر موج‌های جدید فناوری روز دنیا تبدیل کنیم.

امروز باید بدانیم هیچ راه آسان و بدون هزینه‌ای برای پیشرفت وجود ندارد. تنها راه پیشرفت، تقویت توان علمی و فناوری و اصلاح نظام‌های اقتصادی است. توافق با غرب، افزایش قیمت و فروش نفت، باز شدن مسیر واردات و یا هر راهکار ساده انگارانه دیگری نمی‌تواند مسائل اساسی ما را حل کرده و در مسیر پیشرفت قرار دهد. مسیرهای ساده، نه تنها ممکن نیستند، مطلوبیتی نیز ندارند. در حالی که نقطه ثقل اقتصاد و فناوری جهانی در حال گردش به سمت شرق است و نیاز ما بیش از بازارهای اشباع اروپا، به بازارهای بکر و گسترده کشورهای آفریقایی و آسیایی است، توافق با غرب (ولو به فرض آنکه توافق عادلانه‌ای ممکن باشد)، دستاوردی برای پیشرفت درونزا و پایدار ما نخواهد داشت.

واردات تجهیزات و کالاهای مورد نیاز، مسیر ساده وریل‌گذاری شده‌ای برای تأمین نیازهای زودگذر است. کافی است تقاضای خرید را در فرایند اداری

